

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku H. E.
przy uczestnictwie M. P., B. B. i A. K.
o stwierdzenie nabycia praw do spadku po A. E.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 29 listopada 2011 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 25 maja 2011 r. sygn. akt I Ns 53/10;
- 2) odrzuca skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 29 listopada 2011 r. sygn. akt III Ca 1039/11.

Uzasadnienie

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki postępowania M. P. od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 29 listopada 2011 r. oddalającego jej apelację oraz od postanowienia Sądu Rejonowego, stwierdzającego nabycie spadku po A. E. przez żonę H. E. na podstawie testamentu ustnego, Sąd Najwyższy zważył:

Zgodnie z przepisem art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na wskazanych wyżej przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie stanowi wystarczającej podstawy fakt, że rozstrzygnięcie oparte zostało na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa.

Pełnomocnik uczestniczki postępowania M. P. wniósł pismo zatytułowane „Kasacja” i powołał w uzasadnieniu jako podstawę uzasadniającą jej rozpoznanie art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c., uchylony ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), która weszła w życie w dniu 6 lutego 2005 r. Jako przedmiot zaskarżenia wskazał orzeczenia sądów obu instancji „w części dotyczącej stwierdzenia, że spadek nabyła wnioskodawczyni w całości na podstawie testamentu szczególnego oraz w całości dotyczącej oddalenia apelacji”, co narusza przepis art. 519¹ § 1 k.p.c., zgodnie z którym skarga kasacyjna jest dopuszczalna jedynie od prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy wydanego przez sąd drugiej instancji. Skarga kasacyjna nie zawiera oznaczenia podstawy kasacyjnej oraz jako samodzielny konstrukcyjny element skargi jej przytoczenia i uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), należyć sprecyzowanego wniosku o uchylenie ze wskazaniem

zakresu żądanego uchylenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W skardze nie zamieszczono wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy wraz odpowiednim uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c., art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Pełnomocnik wezwany w oparciu o art. 398⁶ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. do usunięcia tego ostatniego braku w piśmie z dnia 2 maja 2012 r. stwierdził, że „wnosi o przyjęcie skargi do rozpoznania (...) z przyczyn wskazanych w tejże skardze zawartych w petitum skargi kasacyjnej wiersz od 17 do 26 od góry na stronie pierwszej oraz wiersz od 20 do 3 od dołu na stronie drugiej, to jest z powodu rażącego naruszenia przez oba sądy wskazanych w skardze przepisów k.p.c.”. W oczywisty sposób oznacza to, że wskazana wada nie została w określonym terminie właściwie usunięta. Nie czyni bowiem zadość ustawowemu wymogowi uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wybiórcze odwołanie się do fragmentów jej części wstępnej i uzasadnienia dotyczącego podstaw kasacyjnych.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym, sformalizowanym środkiem zaskarżenia. W części dotyczącej orzeczenia Sądu pierwszej instancji skarga kasacyjna złożona przez uczestniczkę postępowania jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu wprost. W części dotyczącej orzeczenia Sądu Okręgowego skarga kasacyjna - wobec niespełnienia wymogów konstrukcyjnych zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 i 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oznaczających istnienie wad nieusuwalnych, oraz nieusunięcia braku z art. 398⁴ § 2 k.p.c., art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w określonym terminie – również podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.